

Številka: Up-323/17-17

Datum: 13. 7. 2017

**PRITRDILNO LOČENO MNENJE SODNICE DR. JADRANKE
SOVDAT K ODLOČBI ŠT. Up-323/17 Z DNE 6. 7. 2017, KI SE
MU PRIDRUŽUJEJO SODNICA DR. DUNJA JADEK PENZA TER
SODNIKA DR. MATEJ ACCETTO IN DR. RAJKO KNEZ**

1. Ustavno sodišče je ustavno pritožbo zavrnilo. Glede na vsebino ustavne pritožbe niti ni bilo mogoče sprejeti drugačne odločitve oziroma doslej Ustavno sodišče takih ustavnih pritožb ni sprejelo v obravnavo. Pritožnik je namreč v ustavni pritožbi navedel le naslednje: "Kršena pravica do izvajanja dokazov v korist obdolženca in kršitev pravice do obrambe iz 11. točke prvega odstavka 371. čl. ZKP in kršitev 49. člena KZ-1 (sodna praksa Vrhovnega sodišča I Ips 4516z/2011z dne 29. 10. 2014. Samovolja državnih organov v postopku (fair trial or fair hearing iz 6. člena EKČP in 14. člen MPDPP. Pošteno sojenje je zagotovljeno v Ustavi RS v 22 in 29 členu (US Up-120/97) z dne 18. 3. 1999." Ko je ustavna pritožba sprejeta v obravnavo, lahko o njej Ustavno sodišče odloči le z odločbo, izdano v postopku odločanja, razen če bi umanjala kakšna procesna predpostavka za njeno obravnavo, kar bi narekovalo zavrženje ustavne pritožbe.

2. Ob navedenem se zdi morda na prvi pogled odveč k sprejeti odločbi, s katere obrazložitvijo se v celoti strinjam, pisati še pritrdilno ločeno mnenje. Vendar sta se v postopku odločanja odprli dve vprašanji, na kateri je Ustavno sodišče vse doslej odgovarjalo enako, sedaj pa so se glede njih prav v tem primeru pojavili pomisleki. Če bi odgovora na ti vprašanji spremenili, bi to po mojem mnenju pomenilo bistveni spremembi ustavnosodne presoje. Odgovora pa nista le stvar take ali drugačne razlage Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS), temveč imata v resnici tudi ustavnopravne razsežnosti. Prvo je vprašanje, ali lahko Ustavno sodišče samo razbere iz izpodbijanih sodb, da morebiti vsebujejo kakšno stališče, ki bi bilo vredno podrobnejše ustavnopravne obravnave, čeprav tega pritožnik sploh ne zatrjuje. Ilustrativno ga lahko izrazimo: ali lahko Ustavno sodišče najprej pritožniku napiše ali dopiše ustavno pritožbo, potem pa o njej še odloči. Drugo vprašanje pa je, ali lahko

Ustavno sodišče na podlagi trditve pritožnika "[k]ršena pravica do izvajanja dokazov v korist obdolženca" ocenjuje ustavnost stališč, ki jih je Vrhovno sodišče sprejelo in obrazložilo v 9. in 10. točki obrazložitve izpodbijane sodbe. Iz teh stališč izhaja, da Vrhovno sodišče soglaša z obrazložitvijo nižjih sodišč, zakaj predlagana postavitev izvedenca ekonomske stroke – revizorja ni materialnopravno upošteven dokaz, ki bi lahko privedel do drugačne ugotovitve dejanskega stanja. Vrhovno sodišče v 9. točki obrazložitve sodbe obrazloži, zakaj ta dokaz ni substanciran, ker da se ne nanaša na nobeno pravno upošteveno dejstvo konkretnega obtožnega očitka. V 10. točki obrazložitve pa Vrhovno sodišče poudari, da je pritožnikova zagovornica v zahtevi za varstvo zakonitosti navajala drugačne razloge od tistih, s katerimi je utemeljevala dokazni predlog v rednem postopku pred prvostopenjskim sodiščem oziroma v primeru dovoljenih novot pred drugostopenjskim sodiščem.

3. Glede prvega vprašanja. Ker ZUstS ne določa, da Ustavno sodišče po uradni dolžnosti preizkuša, ali so sodišča pri sojenju kršila človekove pravice ali temeljne svoboščine (v nadaljevanju človekove pravice), je jasno, da na podlagi ustavne pritožbe odloča le o tem, kar pritožnik v njej zatrjuje. Pritožnikovo trditveno obveznost jasno določa prvi odstavek 53. člena ZUstS. Trditve, s katerimi pritožnik utemelji, zakaj posamezna stališča sodišč v izpodbijanih sodbah pomenijo kršitev človekovih pravic, so torej obvezna sestavina ustavne pritožbe. Le njihova pravna kvalifikacija je po načelu *iura novit curia* stvar Ustavnega sodišča. Drugačna razlaga te zakonske določbe ni mogoča. Bila pa bi tudi protiustavna. Tudi Ustavno sodišče je vezano na zakon (dokler ga ne razveljavi) in tudi za Ustavno sodišče velja pri razlagi zakona dolžnost ustavnoskladne razlage. Če bi bilo ustavnim sodnikom prepuščeno, da v vsakem primeru posebej ocenijo, ali tudi sami v izpodbijanih sodnih odločitvah najdejo kakšne ustavnopravne razloge za obravnavo ustavne pritožbe, za katere pritožnik ni podal niti trditvene podlage, bi šlo po mojem mnenju za protiustavno razlago zakona (če seveda odmislim, da ga tako in tako ni mogoče razlagati na tak način). Ustavni sodniki bi najprej s tem ravnali arbitrarno – v katerih primerih bi se za kaj takega odločili? Ustavne pritožnike bi obravnavali neenako (drugi odstavek 14. člena Ustave). Če bi šlo za ustavne pritožbe na civilnem in še nekaterih drugih področjih, kjer imamo dve enakopravni stranki postopka, bi Ustavno sodišče v nasprotju z Ustavo favoriziralo eno stran v postopku pritožnika, ki bi dobil pravno pomoč ustavnega sodnika – tako rekoč ustavnopravno pomoč na najvišji strokovni ravni, kar bi bilo v neskladju s pravico do enakosti orožij iz 22. člena Ustave. Bi potemtakem Ustavno sodišče morda kdaj in če, ravnalo enako tudi glede odgovora druge stranke iz sodnega postopka, ki bi bila nasprotni udeleženec v postopku z ustavno pritožbo? Ob takem ravnanju bi Ustavno sodišče samo v postopku ustavnosodnega odločanja kršilo človekove pravice, ki jih mora varovati. Poleg tega bi s takim ravnanjem Ustavno sodišče ogrozilo svojo nepristranskost. Ker bi najprej ustvarilo trditve, bi se s tem postavilo v vlogo (ene ali druge) stranke, potem pa bi stopilo še vkraj – se odmaknilo od položaja stranke in sodilo v zadevi. Kršilo bi torej še prvi odstavek 23. člena Ustave, ki zagotavlja pravico do nepristranskega sodnika

(vključno z videzom nepristranskosti). Ta zavezuje Ustavno sodišče prav enako kot vsa druga sodišča.

4. Pravo torej tudi Ustavno sodišče najprej zavezuje k *lege artis*, kot bi rekel naš akademik prof. Pavčnik, razlaga zakona. ZUstS drugačne razlage od te, ki se je v več kot 20 letih uveljavila pred Ustavnim sodiščem, sploh ne dopušča. Poleg tega Ustavno sodišče zakona ne sme razlagati tako, da mu zakon, ki sam po sebi ni protiustaven, dovoljuje ravnanje, ki pomeni kršitev navedenih človekovih pravic. Ustava tudi Ustavnemu sodišču določa razlagalni okvir. Zame je zato odgovor na prvo vprašanje več kot očiten in ga ni mogoče spreminjati. Ostati mora enak, kot je bil vse doslej.

5. Glede drugega vprašanja velja v temelju enako. Ustavno sodišče mora vse pritožnike obravnavati enako, ker to od njega zahteva drugi odstavek 14. člena Ustave. Ni mogoče stotinam pritožnikov pisati, da svojega očitka kršitve človekove pravice niso utemeljili, zaradi česar je ta očitek očitno neutemeljen, vmes pa pri kakšnem pritožniku (na podlagi katerega kriterija prav pri tem?) obravnavati očitek, ki se ga za nameček, ne da bi bilo razvidno, katero izmed stališč Vrhovnega sodišča je tisto, ki nasprotuje pravici do izvajanja dokaza v korist obdolženca, sploh obravnavati ne da. Včasih je povsem dovolj, da pritožnik pove en stavek in ta odraža bistvo zatrjevane kršitve. Če pogledamo, kaj je pritožnik navedel, postane očitno, da takega primera nimamo pred seboj. Brez da bi dopisali ustavno pritožbo, katero izmed stališč Vrhovnega sodišča iz 9. in 10. točke obrazložitve izpodbijane sodbe pomeni kršitev pravice in v čem naj bi ta kršitev bila, namreč o utemeljenosti tega očitka ni mogoče odločiti.

6. Glede na navedeno sem potem, ko je bila ustavna pritožba sprejeta v obravnavo, lahko glasovala le za odločbo, ki je bila sprejeta, čeprav ta ne prinaša kakšnega kakovostnega prispevka k ustavnosodni presoji. Ostaja na ravni, enaki sklepu o nesprejemu ustavne pritožbe, ki je obrazložen.

dr. Jadranka Sovdat
Sodnica

dr. Dunja Jadek Pensa l.r.
Sodnica

dr. Matej Accetto l. r.
Sodnik

dr. Rajko Knez l. r.
Sodnik